

РІШЕННЯ
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Разова спеціалізована вчена рада Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова Національної академії наук України» м. Київ, прийняла рішення про присудження Філатову Владиславу Арнольдовичу ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право» на підставі прилюдного захисту дисертації «Спрошене провадження у справах про банкрутство мікро- та малих підприємств».

«08» серпня 2025 року.

Філатов Владислав Арнольдович народився 17 жовтня 1972 року. У 1994 році закінчив Український державний університет харчових технологій та отримав диплом спеціаліста за спеціальністю «Машини і апарати харчових виробництв». У 2009 році закінчив Національну юридичну академію України імені Ярослава Мудрого та отримав диплом бакалавра за спеціальністю «Право, правознавство». У 2011 році закінчив Національну юридичну академію України імені Ярослава Мудрого та отримав диплом спеціаліста за спеціальністю «Право, правознавство». Вересень 2008 – квітень 2024 – арбітражний керуючий. Березень 2009 – грудень 2023 – адвокат. Березень 2006 – червень 2018 – заступник директора з правових питань-начальник юридичного відділу ТОВ «Промбуд». Листопад 2018 – січень 2020 – керівник експертної групи з банкрутства Директорату правової політики у сфері судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів Міністерства юстиції України. Січень 2020 – теперішній час – директор Департаменту з питань банкрутства Міністерства юстиції України.

З листопада 2020 – по теперішній час – здобувач вищої освіти ступеня доктор філософії ДУ «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова Національної академії наук України».

Дисертацію виконано в Державній установі «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова Національної академії наук України». Тему дисертації затверджено на засіданні Вченої ради Інституту економіко-правових досліджень Національної академії наук України, протокол № 13 від 23.12.2020 року (перезатверджено на засіданні Вченої ради Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова Національної академії наук України», протокол № 9 від 14.05.2025 року).

Науковий керівник – заступник завідувача відділу проблем модернізації господарського права та законодавства Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова Національної

академії наук України» доктор юридичних наук, старший дослідник **Гудіма Тетяна Степанівна**.

Публікації. За результатами дослідження опубліковано 8 наукових публікацій, зокрема, 5 статей, опубліковані у вітчизняних наукових виданнях, що включені до переліку фахових видань категорії «Б», та 3 публікації – в матеріалах науково-практичних конференцій.

Список опублікованих праць за темою дисертації

Статті у наукових фахових виданнях України

1. Філатов В. А., Гаврилюк О.О., Устименко В.А., Парасій-Вергуненко І.М., Махінчук В.М. Методологічні підходи до визначення економічної ефективності права неплатоспроможності. *Економіка та право*. 2023. № 4. С. 3-21. <https://doi.org/10.15407/econlaw.2023.04.003>. (особистий внесок: Філатов В.А. – участь у розробці концепції дослідження, частковий аналіз літературних джерел, дослідження окремих методологічних підходів до визначення економічної ефективності права неплатоспроможності та формування висновків; Гаврилюк О.О. – участь у розробці концепції дослідження, частковий аналіз літературних джерел, методологія; Устименко В.А. – участь у розробці концепції дослідження, рецензування та редагування; Парасій-Вергуненко І.М. – частковий аналіз літературних джерел; Махінчук В.М. – дослідження зарубіжного досвіду стратегічного планування зовнішньоекономічної політики в умовах цифровізації).

2. Філатов В. А. Забезпечення доступу мікро- та малих підприємств боржників до процедур банкрутства. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 7. С. 202-205. DOI: <http://dx.doi.org/10.32782/2524-0374/2024-7/48>

3. Філатов В. А. Проблемні аспекти покриття витрат, пов'язаних з провадженням у справах про банкрутство. *Наукове електронне фахове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*. 2024. № 5. С. 334-343. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2024.05.52>.

4. Філатов В. А. Особливості провадження у справах про банкрутство боржників з відсутніми активами. *Науковий журнал «Право і суспільство»*. 2025 № 2. С. 151-161. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2025.2.22>

5. Філатов В.А. Особливості спрощеного порядку провадження у справах про банкрутство боржників мікро- та малих підприємств». *Науковий журнал «Актуальні проблеми політики»* 2025. № 75. С. 341-349. DOI: <https://doi.org/10.32782/app.v75.2025.47>

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації

6. Філатов В.А. Забезпечення доступу кредиторів і боржників до засобів правового захисту у процедурах банкрутства. *Розвиток України в умовах*

мілітарного впливу: соціально-правові, економічні та екологічні аспекти: Збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (Київ, 28 березня 2023 р.). У 2-х томах. Том 1. За заг. ред. Устименка В.А.; ред.-упоряд.: Градобоева Є.С., Ілларіонов О.Ю., Санченко А.Є. Київ: ВАІТЕ, 2023. С. 319-325.

7. Філатов В.А. Цілі мораторіїв на застосування процедур банкрутства і наслідки їх введення. *«Україна на шляху до євроінтеграції: ефективне управління державною власністю як інструмент відновлення економіки України»*: збірник матеріалів міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 31 травня 2024 р./ упор.: Л. Рогащ, О. Баранець, Т. Дроботова, В. Погребняк, В. Малащенко, Н. Пляс, О. Лукомська, Т. Довгопол. Київ: Компанія ВАІТЕ, 2024. С. 134-139.

8. Філатов В.А. Спрощені судові процедури банкрутства для мікро- та малих підприємств. *«XI юридичні могилянські читання»*: Всеукр. наук.-практ. конф.: програма та тези / ЧНУ ім. Петра Могили. Миколаїв: Вид-во ЧНУ ім. Петра Могили, 2025. С. 179-183.

У дискусії взяли участь голова і члени разової спеціалізованої вченої ради:

Джабраїлов Руслан Аятшахович – доктор юридичних наук, професор, заступник директора з наукової роботи, завідувач відділу проблем модернізації господарського права та законодавства Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова Національної академії наук України».

Дерев'янко Богдан Володимирович – доктор юридичних наук, професор, провідний науковий співробітник відділу господарсько-правових досліджень проблем економічної безпеки Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова Національної академії наук України». Оцінка позитивна із деякими дискусійними моментами:

1. Підтримуючи потребу у проведенні дослідження, треба висловити сумнів щодо його назви «Спрощене провадження у справах про банкрутство мікро- та малих підприємств» та скорочення, яке застосовує автор – ММП – «мікро-, малі підприємства» (с. 11 дисертації). Насправді «підприємство» це лише одна велика організаційно-правова форма суб'єктів господарювання (юридичних осіб за термінологією Цивільного кодексу України і КУзПБ). Натомість КУзПБ боржника визнає юридичною особою або фізичною особою, у т.ч. ФОП, неспроможну виконати свої грошові зобов'язання, строк виконання яких настав. У допоки чинному ГК України стаття 48 і стаття 55 містять термін «суб'єкти малого підприємництва», а частина третя статті 55 – термін «суб'єкти мікропідприємництва» на позначення суб'єктів малого бізнесу. Тому чинне формулювання теми роботи звужує її справжній предмет.

2. Попереднє зауваження викликає наступне. Так, предметом роботи

автором визнано «нормативно-правове регулювання спрощеного провадження у справах про банкрутство суб'єктів ММП». По-перше, це формулювання предмета не співпадає із назвою дисертації, що виглядає некоректним. По-друге, після розшифровування скорочення «ММП» як «мікро-, малі підприємства» сенс формулювання збивається. Логічніше, на нашу думку, було б розшифровувати скорочення «ММП» як «мікро- і малого підприємництва».

3. Автором піднято важливу і довготривалу проблему, пов'язану із необхідністю оплати роботи арбітражного керуючого в умовах відсутності необхідних коштів у боржника (банкрута). Подолати цю проблему намагалося багато дослідників, але доки безрезультатно. Автором пропонується доповнити КУзПБ положеннями, які встановлюють обов'язок кредиторів, що ініціюють продовження дії процедур або їх запровадження, забезпечити авансування витрат у справі або надати інші належні гарантії їх покриття (с. 80-81 дисертації). Вважаємо, що така пропозиція не є найкращим варіантом подолання проблеми. Кредитор звертається до господарського суду, прагнучи повернути якщо не весь розмір кредиторської заборгованості, то хоча б його частину. А замість цього його змушуватимуть ще збільшувати власні витрати, сплачуючи зарплату арбітражному керуючому. На нашу думку, треба шукати інший варіант. Зокрема, такі варіанти пропонувалися у дисертації та монографічній роботі В.К. Богатиря.

4. У підрозділі 1.2 виглядає зайвим наведення значних фрагментів із законодавства, зокрема із ГК України, які класифікують види підприємств залежно від способу утворення (заснування) та формування статутного фонду (правильно «статутного капіталу», на що ще у 2014 році було зроблено зауваження за моєю докторською дисертацією), залежно від порядку заснування, поділу на мікропідприємства, малі або великі підприємства (с. 45-50 дисертації). Навряд чи доцільним є наведення загальновідомих фактів із нормативного акту, тим більше, якщо не пропонуються зміни тексту у наведених нормах. А питання закріплення у КУзПБ автономних визначень термінів «суб'єкти мікропідприємництва» та «суб'єкти малого підприємництва» з урахуванням специфіки їх участі у процедурах банкрутства, зокрема спрощених, в умовах можливого скасування чинності ГК України виглядає доречним (с. 80-81, 84 дисертації).

Петруненко Ярослав Вікторович – доктор юридичних наук, професор, провідний науковий співробітник відділу проблем модернізації господарського права та законодавства Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова Національної академії наук України». Оцінка позитивна із деякими дискусійними положеннями та зауваженнями:

1. У новизні першого рівня вказана розробка Концепції запровадження спрощеного порядку провадження у справах про банкрутство мікро- та малих підприємств, яка базується на ідеї диференціації процедур банкрутства залежно від масштабів і ресурсного потенціалу боржника. У межах цієї Концепції

запропоновано нормативне закріплення окремих процедур банкрутства для мікро- та малих підприємств як особливої категорії боржників, визначено механізм спрощеної ліквідації боржників, які не мають майна, придатного для формування ліквідаційної маси, окреслено мету, завдання, проблематику, основні принципи реалізації та очікувані результати запровадження спрощених процедур банкрутства. Повністю схвалюючи це положення, вказуючи на його ґрунтовний рівень та важливість як з теоретичного, так і з практичного боку, на думку рецензента, необхідно зауважити про відсутність системної концептуалізації такої категорії, як *«спрощене провадження у справах про банкрутство мікро- та малих підприємств»*. Хоча й саме поняття *«спрощене провадження»* багаторазово згадується у роботі, воно не має уніфікованого, науково обґрунтованого визначення, у зв'язку з чим не є очевидним, чим така *«спрощена процедура»* відрізняється від загальної – лише набором технічних спрощень чи це категоріально новий вид провадження? Відтак, вбачається за доцільне рекомендувати дисертанту надалі сформулювати базову дефініцію поняття *«спрощене провадження»* саме як наукової правової конструкції, а не групи практичних заходів (скорочення строків, зменшення витрат тощо).

2. Не у повній мірі достатньою вбачається аргументація вибору критеріїв для класифікації мікро- та малих підприємств у межах процедур банкрутства. Дисертантом запропоновано закріпити у КУЗПБ спеціальні критерії (дохід, кількість працівників, активи, господарська діяльність), проте не показано, чому обрано саме такий набір критеріїв, а не класифікацію, наприклад, за організаційно-правовими формами або за рівнем заборгованості. Крім того, також відсутній аналіз ризику правової колізії з уже чинними класифікаціями мікро- та малих підприємств, наприклад у податковому та адміністративному законодавстві. Отже, на думку рецензента, могло би бути доцільним надати додаткову порівняльну аргументацію переваг саме такого підходу до вибору критеріїв для класифікації мікро- та малих підприємств у межах процедур банкрутства, а також обґрунтувати його відповідність принципам правової визначеності та несуперечності.

3. У дисертації, на думку рецензента, спостерігається певне ігнорування автором потенційних ризиків і зловживань під час впровадження спрощених процедур банкрутства щодо мікро- та малих підприємств. Зокрема, автор хоч і згадує про правові *«запобіжники»*, втім дещо недостатньо уваги приділяє аналізу ризиків можливих зловживань процедурою банкрутства боржниками-«одноденками» або виведення активів перед відкриттям спрощеного провадження. Так само, й відсутній аналіз можливих правових пробілів, які можуть виникнути внаслідок спрощення процедур (наприклад, виключення активів із ліквідаційної маси). Тому представляється можливим запропонувати автору у його подальших наукових розвідках розглянути можливість запровадження оцінки ризиків правозастосування, використовуючи метод правових сценаріїв або аналіз зловживань у подібних закордонних моделях.

Подцерковний Олег Петрович – доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАПрН України, завідувач кафедри господарського права і процесу Національного університету «Одеська юридична академія». Оцінка позитивна із деякими дискусійними положеннями та зауваженнями:

1. Загальне зауваження роботи можна сформулювати стосовно певного перебільшеного сприйняття автором позитивного ефекту від механізмів спрощеного провадження як елементу підтримки ММП. Якщо належним чином не врахувати ризики від встановлення особливих процедур банкрутства ММП, негативи для економіко-правової системи можуть нівелювати частину очікуваних вигод:

- ризик зменшення відповідальності ММП за результати своїх бізнесових рішень: Занадто спрощені та «дружні до боржника» процедури банкрутства можуть створити ситуацію, коли підприємці, особливо ті, хто вже має історію проблем з погашенням боргів, відчують меншу відповідальність за свої фінансові рішення. Знаючи, що вихід з боргової кризи буде відносно легким і дешевим, вони можуть бути схильні до більш ризикованих бізнес-операцій або менш сумлінного управління фінансами, не побоюючись серйозних наслідків неплатоспроможності. Це може призвести до збільшення кількості неплатоспроможних підприємств у довгостроковій перспективі;

- зниження довіри кредиторів: спрощення процедур, особливо якщо вони передбачають зменшення обсягу інформації, доступної кредиторам, чи строків доступу до неї, або обмеження їхніх прав участі у процесі, може підірвати довіру до системи банкрутства загалом. Дрібні та незабезпечені кредитори можуть відчувати себе особливо вразливими, оскільки їхні можливості для захисту своїх інтересів можуть бути істотно підірвані. Це може вплинути на бажання кредиторів надавати фінансування ММП у майбутньому, що, парадоксальним чином, ускладнить доступ до капіталу для мікро- та малих підприємств та, зрештою, загальмувати їх розвиток;

- ризики зловживань та шахрайства: Хоча дисертація згадує необхідність боротьби зі зловживаннями процесуальними правами, надмірна спрощеність може створити нові «лазівки» для недобросовісних боржників. Наприклад, якщо процедури не передбачають достатнього аудиту активів, контролю за угодами, що передували банкрутству, або механізмів виявлення фіктивного банкрутства, це може призвести до приховування майна, виведення активів або інших шахрайських дій, що завдасть шкоди кредиторам та економіці. Крім того, як переконує українська дійсність, поблажливе ставлення до неплатоспроможності ММП одразу приведе до тінізації економіки, коли великі бізнесові структури інтегрують організаційні форми малого бізнесу для отримання організаційних та інших переваг у конкурентній боротьбі та ухилення від боргів.

2. До першого зауваження щільно прилягає друге. Автором пропонується «виключити з ліквідаційної маси окремих майнових об'єктів боржника або їх вартості у випадках, коли їх продаж економічно не вигідний або вони мають соціальну функцію».

На жаль, у роботі не конкретизуються кількісні та якісні параметри

відповідного запровадження, що може викликати проблеми при практичній реалізації.

Зокрема, ця пропозиція, хоча й мотивована достатньо правильними принципами економії та соціальної доцільності, містить значний ризик суб'єктивної інтерпретації та зловживань:

Йдеться, насамперед, про нечіткість відповідних критеріїв. Поняття «незначна вартість», «економічно не вигідно» або «соціальна функція» є вкрай розмитими. Відсутність чітких, об'єктивних критеріїв для визначення таких об'єктів створює «сіру зону» при правозастосуванні. Боржник або його представники можуть намагатися штучно занижувати оцінку активів або перебільшувати їхню «соціальну функцію», щоб вивести їх з ліквідаційної маси.

Крім того, під прикриттям цих положень можуть бути приховані ліквідні або цінні активи, які, за інших умов, мали б бути реалізовані для погашення боргів. Це пряме порушення інтересів кредиторів та використання процедур банкрутства для уникнення від сплати боргів.

Не меншим ризиком є виникаюча за такої новели зменшення ліквідаційної маси: кожне виключення активів прямо зменшує суму, доступну для задоволення вимог кредиторів. Навіть якщо окремий об'єкт має незначну вартість, сукупність таких об'єктів може становити значну суму, що може бути критичною для погашення боргів ММП.

Нарешті, процес прийняття рішення про виключення активів може набути непрозорих рис, що ускладнить для кредиторів можливість оскаржити такі дії та захистити свої права.

Отже, хоча ідея оптимізації процедур для ММП є позитивною, реалізація цих конкретних пропозицій потребує надзвичайно чіткого законодавчого врегулювання критеріїв, опрацювання механізмів судового контролю та прозорих механізмів оцінки та прийняття рішень, щоб мінімізувати ризики зловживань та забезпечити справедливість для всіх учасників провадження.

3. Не можна погодитися із думкою автора, що принциповим для спрощеного порядку банкрутства ММП є потреба у тому, що «правові категорії «суб'єкти мікропідприємництва» та «суб'єкти малого підприємництва» повинні бути визначені саме в КУзПБ, з урахуванням практики ЄС та Директиви ЄС 2019/1023». Хоча автор наполягає на тому, що «це забезпечить системну інтеграцію законодавства України у сферу банкрутства малого бізнесу відповідно до європейських стандартів», однак не враховується, що інститут ММП має економіко-правове значення не лише для банкрутства.

Спроба в кожному законодавчому акті закріплювати всі поняття, що він застосовує призводить до масштабних колізій у законодавстві та збільшення їх обсягу, що ускладнює правозастосування. Це сталося, наприклад, із поняття суб'єкта господарювання та господарської діяльності, що застосовується у багатьох законодавчих актів та створює проблему обрання підходу до кваліфікації правовідносин у суміжних правових інститутах, наприклад у публічних закупівлях, зовнішньоекономічній діяльності,

валютному регулюванні тощо. Саме для цілей єдності правової термінології у сфері господарювання має існувати єдиний кодифікований акти, на кшталт господарського чи економічного кодексу.

4. В роботі зустрічаються окремі неточності та суперечливості.

Наприклад, на с. 28 дисертант пише про Закон «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», що у «2013 році стаття 51 зазнала редакційних змін та була перенумерована на статтю 95», тоді як при викладення закону у новій редакції навряд доцільно говорити про перейменування статті номером.

На с. 39 дисертант висловлює явно суперечливу думку про те, що «на відміну від українського підходу, американське законодавство про банкрутство значною мірою зорієнтоване на захист прав боржника». Про таку суперечність свідчить щонайменше, посилання самого автора на наявність у законодавстві США кримінальної відповідальності боржників за обман кредиторів, в тому числі позбавленням боржника права на звільнення від боргів.

Досить контраверсійно виглядає пропозиція дисертанта покласти «функції незалежного фахівця» на «уповноважені посадові особи відповідного державного органу з питань банкрутства» (с. 98). Уточнення автора про те що, таке можливе «за умови належної правової регламентації їхньої ролі та гарантій незалежності», нічого принципово не змінює, адже державний посадовець за визначенням не може бути незалежним, хоча б тому, що частину боргів ММП є податкові та інші зобов'язання перед бюджетом.

В окремих випадках автор зловживає цитуванням положень законодавства, наприклад, на с. 44-49 щодо правового статусу мікро- та малих підприємств.

Поєдинок Валерія Вікторівна – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри економічного права та економічного судочинства Навчально-наукового інституту права Київського національного університету імені Тараса Шевченка Міністерства освіти і науки України. Оцінка позитивна із деякими дискусійними положеннями та зауваженнями:

1. Здійснюючи ретроспективний огляд законодавства України про банкрутство, дисертант вказує на недолік Закону «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» - «відсутність обмежень щодо застосування спрощеного порядку провадження залежно від розміру боржника. Така універсальність дозволяла навіть великим підприємствам користуватись механізмами, призначеними для суб'єктів з мінімальним обсягом активів, що знижувало ефективність захисту прав кредиторів» (с.29).

Втім, запропонована автором модель спрощеного провадження у справах про банкрутство мікро- та малих підприємств (ММП) також містить у собі ризик зловживання, а саме, **ризик фіктивного дроблення бізнесу**. Проблема фіктивного дроблення бізнесу (*"fictitious business splitting"*) стала

широко відомою у зв'язку з Підрозділом V Розділу 11 Кодексу банкрутства США. Підрозділ V (*Subchapter V*) був включений Законом США про реорганізацію малого бізнесу 2019 р. (*Small Business Reorganization Act, SBRA*) і передбачив спрощену процедуру банкрутства для малого бізнесу. Оскільки процедура Підрозділу V є дуже привабливою для боржників, деякі компанії намагаються штучно «дробити» себе на менші суб'єкти, щоб кожен формально відповідав критеріям допуску. Цей підхід ще називають «*Subchapter V gerrymandering*» або «*entity fission to fit the cap*» (вирази, що позначають маніпулювання Підрозділом V). Така практика викликала значне занепокоєння науковців та практиків; для протидії їй використовується, зокрема, судова доктрина «суть важливіша за форму» (*substance over form*) - суди можуть «об'єднувати» штучно розділені компанії.

Хотілося б почути думку автора щодо проблеми фіктивного дроблення бізнесу: чи вважає він цю проблему значущою для України, і якщо так – то які засоби протидії їй можна запропонувати.

2. Дисертант вказує на потребу у закріпленні в КУзПБ автономних визначень термінів «суб'єкти мікропідприємництва» та «суб'єкти малого підприємництва» з урахуванням специфіки їх участі у процедурах банкрутства, зокрема спрощених (с. 50-51). При цьому автор зазначає, що доцільно запроваджувати спрощену процедуру ліквідації винятково стосовно підприємств, які відповідають критеріям ММП, визначеним Директивою ЄС 2013/34 (с.65-66).

Втім, визначення МПП за Директивою 2013/34/ЄС **не є автономними поняттями права банкрутства**. Автономними поняттями є такі поняття, зміст яких визначається незалежно від того, як ці поняття визначено в інших джерелах. Директива 2013/34/ЄС встановлює класифікацію підприємств для цілей *звітності*; вказану Директиву транспоновано в законодавство України шляхом внесення змін до Закону «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні». Тож чи варто наполягати саме на автономних визначеннях ММП у КУзПБ? Можливо, з метою спрощення законодавства доцільно було б користуватися *єдиною* класифікацією підприємств за розміром, яку наразі закріплено в Законі «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» (і яка відповідає Директиві 2013/34/ЄС)?

3. У підрозділі 3.1 «Добросовісність боржника як передумова застосування спрощеної процедури» дисертант приділяє значну увагу психологічним аспектам участі боржника у процедурі (с.132, 135-136). Втім, психологічне ставлення до будь-чого (зокрема, стрес та страх перед соціальними наслідками) може мати тільки фізична особа (людина). Тимчасом, згідно з ГК України та усталеною позицією в науці господарського права підприємством є юридична особа.

У зв'язку з цим вбачається непослідовність у вжитті в роботі термінів «підприємство» та «суб'єкт підприємництва». Так, у назві роботи зазначено про «мікро- та малі підприємства», тимчасом як за текстом (і у заголовках підрозділів 1.1, 1.2, 1.3, розділу 3) йдеться про суб'єктів мікро- та малого підприємництва.

Відтак хотілося б почути думку автора про те, якому саме колу суб'єктів має бути адресована пропонована ним модель спрощеного провадження – тільки підприємствам як юридичним особам чи суб'єктам підприємництва (або навіть ширше – суб'єктам господарювання) загалом. А також про те, якою має бути юридична доля терміну «підприємства» у зв'язку з втратою чинності ГК України.

4. Підрозділ 3.2 роботи присвячено правовим механізмам запобігання зловживанням у спрощених процедурах. Однак видається, що перераховані у цьому підрозділі зловживання (заздалегідь підготовлений відвід колегії суддів як форма зловживання процесуальними правами, численне подання касаційних скарг на один і той самий процесуальний документ для навмисного затягування процесу та ін.) не є специфічними для спрощених процедур, і для процедур банкрутства загалом, вони застосовуються у звичайному позовному провадженні. Більше того, звернення до таких зловживань більш притаманне великим суб'єктам господарювання, які мають власні юридичні служби і фінансовий ресурс для замовлення зовнішніх юридичних послуг). Тож хотілося б почути від автора, які зловживання, на його думку, будуть найбільш ймовірними у запропонованій ним моделі спрощеного провадження, і як їм протидіяти.

Результати відкритого голосування:

«За» - 5 членів ради;

«Проти» - немає;

Тих, хто утримались, немає

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова Національної академії наук України» присуджує Філатову Владиславу Арнольдовичу ступінь доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Додаток: відеозапис трансляції захисту дисертації з накладенням електронної печатки закладу, що базується на кваліфікованому сертифікаті електронної печатки.

**Голова
разової спеціалізованої вченої ради
доктор юридичних наук,
професор**

Руслан ДЖАБРАІЛОВ